

Eija Paatero

Inkaella ja valon mahti

fantasiaromaani unen ja valveen tasoilta

Inkaella

ja

valon mahti

Eija Paatero

Inkaella

ja

valon mahti

fantasiaromaani unen ja valveen tasoilta

© 2018 Paatero, Eija

www.eijankertomukset.suntuubi.com

Kustantaja: BoD – Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand GmbH, Norderstedt,
Saksa

ISBN 978-952-498-718-9

Prologi

Kun pukeudut iltaisin tuttuun yöpukuusi ja pujahdat peittosi alle, mietit ehkä hetken päivän tapahtumia tai seuraavan päivän mahdollisuuksia. Mietitkö silloin koskaan sitä, mitä oikeastaan tapahtuu, kun jätät kehosi lepäämään? Päädytkö kenties valokehossasi univalikkolaan unia valitsemaan, opitko joskus unistasi? Vai opiskeletko valotasoilla uniopistoissa ymmärtääksesi elämäsi ja päämääriäsi, vapauttaaksesi simpäsi mahdollisuudet tai eheytyäksesi?

Aamulla heräät uudistuneena mielessäsi häivähdys opintosalista tai muisto uusista tai vanhoista ystäväistä. Ehkä ymmärrät valveilla ollessasi elämää uudella tavalla tai muistat valon tai tunnet niin syvän, kaiken kattavan rakkauden, ettei se voi pysyä olemuksessasi maatasolla kuin hetken verran.

1. Saapuminen Poutalaan

”On melkeinpä sääli, ettet ollut hieman nuorempi. Et pääse enää tämän kylän kouluun vaan sinun täytyy mennä bussilla yläkouluun Koskelaan asti”, Marita Kodintaka sanoi heidän ajaessaan kylän keskustaan.

Inkaella Tuikke katseli maisemia yrittäen uppotua niihin, jotta pääsisi edes hetkeksi pakoon Maritan puhetulvaa. Melkein saman tien kun he saapuivat pienen kylän keskustaan ajaen pitkin tietä, joka pujotteli toriaukion, leikkikentän ja kaupan vieritse, kaikki tuo jäi jo taakse. Koulunkin ja sen suuren pihan hän ennätti huomata.

”Tämä on sinulle kyllä iso elämänmuutos – kaupungin kerrostalosta syrjäiselle maaseudulle. Onneksi koulu tuo sinulle syksyllä vaihtelua ja ovathan Poutalat kasvattaneet omatkin lapsensa tilallaan syrjässä kaikesta. Minä en kyllä aivan näin maaseudulla viihtyisi. Onhan toki kiva luonnossa liikkua, mutta että asuisi pelkkien puiden keskelle. Ei, ei sopisi minulle. Mutta sinulle se voi olla ainakin mielenkiintoinen kokemus”, Marita jatkoi eikä Inkaella aivan kyennyt sulkemaan korviaan hänen puheeltaan.

Matalia omakotitaloja näkyi vielä tien molemmin puolin kunnes nekin harvenivat. Sitten tien vierustoilla näkyi vain metsää, tukkipinoja, puiden kaatamisen jäljiltä aukeaa maastoa, tiheää, pimeää

kuusimetsää tai valoisaa koivumetsää. Jokin yksinäinen hiekkatie erkani päätieltä joskus vasemmalle, joskus oikealle.

He kääntyivät yhdelle noista metsän sisään vievistä teistä. Täläkin tieltä erkani muutamia kapeita hiekkateitä, mutta he jatkoivat suoraan eteenpäin. Vihdoin oikealla aukeni peltomaisema ja katseella saattoi jo tavoittaa jonkin vaalean talon etäisyydessä pellon takana. Se jäi kuitenkin taakse, kun auto kääntyi vasemmalle ja vielä kaarrettuaan oikealle, he saapuivat omakotitalon pihaan. Marita käänsi saman tien auton peräpäähän taloa kohti päästäkseen lähtemään nopeasti pois.

”Tämä näyttää mukavalta paikalta ja onhan täällä sentään peltoja ympärillä, että eipä talo ihan metsän reunassa sijaitse”, sanoi Marita sammuttaessaan moottorin ja kääntyessään katsomaan yksikerroksista punatiilitaloa, jonka ikkunoita täytyi ruveta yksitellen laskemaan, jos halusi tietää niitten lukumäärän.

”Niin näyttää”, sanoi Inkaella avatessaan auton oven nousutakseen ulos.

Hänen katseensa kohdistui vanhaan tummanruskeaan hirsimökkiin, joka sijaitsi talosta vasemmalla (seisoessasi selin taloon) hie-man edessäpäin jonkin matkan päässä suuren rakennuksen lähetyvillä. Vaaleanpunertava ovi ja valkoiset ikkunanpuitteet erottuivat mökistä selvästi. Savupiippukin nökötti katolla. Asuiko siellä joku? Inkaella melkein odotti jonkun astuvan mökin ovesta ulos hetkenä minä tahansa.

Ovi avautuikin, mutta se oli punatiilitalon ovi. Inkaella käänsi päänsä lumoavasta vanhasta mökistä kuullessaan naisen äänen.

”Jo teitä odotimme. Tervetuloa, Inkaella”, nainen syöksyi samassa halaamaan häntä.

Ventovieras ihminen halasi häntä, kun ei oma äitikään ollut niin tehnyt! Pitikö Inkaella siitä, sitä hän ei osannut heti päättää seisossaan jäykkänä paikoillaan.

”Minä olen Päivi, Päivi Poutala. Kiva kun tulet nyt meille asumaan. Olet sydämellisesti tervetullut. Olemme mieheni Timon kanssa hyvin iloisia, kun saamme tarjota sinulle kodin. Tämä on nyt sinunkin kotisi niin kauan kuin asut täällä”, Päivi sanoi herttaisesti pitäen häntä kevyesti olkapäästä kiinni ja katsoen häntä silmiin.

Inkaellan silmät sulkeutuivat samassa hetkeksi. Kun hän avasi ne uudelleen, hän katsoi punatiilistä taloa. Päivi kääntyi Maritan puoleen.

”Kiitos Marita. Olisitko halunnut marjamehuani tai jotain?”

”Ei kiitos. Haluan nopeasti takaisin”, Marita sanoi ja jatkoi hiljaisemmalla äänellä ohjaten samalla Päivin syrjempään. ”Tosin haluan sanoa vielä erään asian.”

Inkaella oli kääntynyt kohti salaperäistä mökkiä, mutta tahtomattaankin hän kuuli jokaisen sanan hiljaa käydystä keskustelusta.

”Hän ei puhu paljoa. Välillä minusta tuntuu, ettei kukaan ole kuullut hänen puhuvan päiväkausiin ja sitten hän yllättäen puhuu kuin kuka tahansa nuori tyttö. Ehkä hän on vielä järkyttynyt äitinsä kuolemasta. Ehkä se ajan myötä helpottuu. Koulussa hän kuulemma vastasi kyllä opettajille ja jopa selitti asioita, jos niistä jokin tiesi.”

Vaiettuaan hetkeksi Marita jatkoi vielä entistä matalammalla

äänellä:

”Minun itseni vaan on ollut niin vaikea kestää sitä mykkyyttä. Tyttö osaa puhua, mutta ei viitsi, ei tahdo. Koetanhan minä ymmärtää, mutta puhumallahan asiat helpottuvat, eikö vain?”

”Äh”, Päivi ehti äännähtää ennen kuin Marita puhui jälleen kovalla äänellä.

”No niin, Inkaella. Tämä on nyt sinun kotisi tällä haavaa. Viihdy täällä ja kerro Päiville asioistasi. Hän on kasvattanut kaksi tytärtä ja yhden pojan. Hän kyllä ymmärtää.”

Kättään heilauttaen Marita astui autoonsa ja ajoi pois. Inkaellakin vilkutti lyhyesti katsoen viimeisen kerran naista, joka oli pitänyt hänestä huolta viime viikkojen ajan äidin kuolemasta asti. Eikä hän jäänyt tätä ja tämän lähes jatkuvaa puheen pulputusta kaipaamaan.

Inkaella kääntyi jälleen mökkiä kohti täysin välittämättä Päivin läsnäolosta.

”Se on vanhan Tyyne Merentauksen mökki. Se on ollut hylättyinä jo vuosia, mutta lapset siellä vielä leikkivät. Näytän sen sinulle vaikka huomenna. Saat sinäkin siellä viettää aikaasi. Muistan hyvin, kuinka meidän lapsemme pitivät sitä päämajanaan monissa leikeissä. Meillä on siis kolme lasta, poika ja kaksi tytärtä. Näet heitä aika harvoin täällä. Vanhin tyttäreemme, Juuli asuu Englannissa ja tulee seuraavan kerran vasta jouluksi kotiin. Tapio on töissä Tampereen lähellä ja Hilla opiskelee ja on nyt kesätöissä Kuopiossa. He käyvät täällä aina joskus.”

Inkaellan seiso i edelleen vaiti mökkiä tuijottaen.

”Niin, ... se mökki on niinkin vanhaksi ihmeen hyvässä kunnos-

sa eikä olla raaskittu sitä purkaa”, Päivi selitti jättäen mainitsematta, kuinka mökin purkaminen ei ollut heidän sitä yrittäessään onnistunut, koska mökistä ei kerta kaikkiaan pystynyt irrottamaan ainnuttakaan kiinteää kappaletta, ei ovea, ei kynnystä, katosta puhumattakaan. Edes ikkuna ei ollut mennyt rikki, kun perheen poika Tapio oli kerran heittänyt siihen vahingossa kiven.

”Nyt kuitenkin menemme tänne”, Päivi jatkoi, otti Inkaella kädestä kiinni ja vei häntä kohti punatiilitaloa. ”Timo tuo kohta tavaras huoneeseesi. Mennään me tutustumaan uuteen kotiisi.”

Inkaella käveli hiljaisiin askelin Päivin perässä, riisui kenkensä eteisessä, jonka vanhat puupaneloidut seinät tekivät häneen synkän vaikutuksen. Hän oli aina asunut talossa, jonka seinät oli maalattu valkoisiksi.

”Tuossa oikealla on vessa. Tule, näytän ensimmäiseksi huoneesi. Saat meidän Juulin huoneen. Hän siis asuu siellä Englannissa ja käy korkeintaan pari kertaa vuodessa täällä. Hän oli täällä äskettäin, joten et valitettavasti tänä kesänä näe häntä”, Päivi selitti iloisesti.

Päivi avasi edessä olevan huoneen oven, mutta Inkaella hidasti askeleitaan. Oli pelottavaa kohdata se huone, jossa hän tulisi asumaan. Jos se olisikin kamala eikä hän haluaisikaan asua siinä. Vakavana hän katsoi Päivin kasvoja ja astui hitaasti kynnyksen yli.

Vaaleankeltaiset verhot reunustivat ikkunaa, josta näkyvä vehreä pihamaa veti heti Inkaellan luokseen. Hän oli tottunut näkemään ikkunasta vain vastapäisen talon ja kappaleen taivasta, maan vain josakin alhaalla. Ruohokenttä, vihreänä rehottava pensasaita ja sini-set, keltaiset ja valkoiset kukat olivat kaikki ikkunan takana nyt niin

lähellä häntä.

Hän kääntyi katsomaan huonetta. Yksi seinistä oli hennon vaaleanpunainen, muut valkoisia. Vuoteen ympärille on asennettu kattoon kiinnitetyt ohuet, melkein läpinäkyvät valkosävyiset verhot kuin jääputous tai lumisade. Komerot oli upotettu seinään. Ylhäälle kiinnitetty hylly oli täynnä pehmoeläimiä, mikä oli ainut ja selvä merkki siitä, että huoneessa oli joskus asunut joku. Oven vieressä oli vanha tummapuinen kuluneen näköinen peilipöytä ja tuoli sen edessä. Peilillä oli komeat kehykset eikä se näyttänyt naarmuuntuneelta tai halkeilleelta, vaikka vanha olikin. Sen vieressä oli kirjahylly täynnä kirjoja ja tavaroita.

Inkaellan tarkastellessa huonetta oli kulunut pitkä aika. Lopulta Päivi rikkoi hiljaisuuden:

”Voidaan kyllä tehdä muutoksia tässä huoneessa, jos haluat. Pehmot voidaan viedä pois...”

Silloin Inkaella puhui ensimmäisen kerran Päivin kuullen:

”Ei! Tämä on hyvä näin. Mitään ei saa viedä pois”, hän vielä varmisti.

Kun hän huomasi Päivin hieman yllättyneen kiihkeydestään, hän lisäsi vielä hymyillen:

”Kiitos.”

”Voisin oikeastaan jättää sinut tänne kotiutumaan, niin katsotaan muut huoneet myöhemmin. Tulen sanomaan sinulle, kun ruoka on valmis. Tutustutaan sitten taloon yhdessä”, Päivi sanoi ja poistui huoneesta toisaalta tyytyväisenä, koska Inkaella selvästi piti huoneestaan, toisaalta hämmentyneenä, koska Inkaellaa ei tosiaan saa-

nut helposti juttelemaan.

Inkaella raotti sängyn ympärillä olevia verhoja ja heittäytyi vuoteelle. Joku oli maalannut auringon kattoon. Miksi ei kuuta ja tähtiä? Vai toivottiko aurinko unestaan herääjän tervetulleeksi uuteen päivään?

Verhot sängyn ympärillä kimaltelivat ja nyt Inkaella huomasi verhoissa pieniä tähtiä siellä täällä. Hän ei ollut koskaan edes uneksinut nukkuvansa tällaisella sängyllä.

Sitten Inkaella kohottautui sängyltä, raotti verhoja ja hänen katseensa osui peilipöydän peiliin. Mitä siinä oikein näkyi?

Hän astui lähemmäs ja istui tuolille peilipöydän eteen ja katsoi peiliin. Hetken ajan hän näki itsensä, vaaleat pitkät hiukset, siniset silmät, kasvot, jotka iloisina näyttivät toisista kauniilta, mutta monien mielestä tyttö oli aika arkisen näköinen. Inkaella itse ei ulkonäöstään paljoa piitannut.

Yhden silmien räpäytyksen aikana peilikuva muuttui. Inkaellaa katsoi peilistä nuori tummatukkainen nainen, jonka kasvopiirteet näyttivät tutuilta, mutta jota hän ei kuitenkaan tuntenut. Samassa naisen kasvot vanhenivat hyvin nopeasti ja lopulta häntä tuijotti peilistä harmaatukkainen lempeästi hymyilevä vanhus. Mutta ennen kuin hän ehti edes henkäistä säikähdystään, hän näki peilistä jälleen oman kuvansa ihmetystä silmissään.

Hän ei voinut jäädä ihmettelemään tapahtunutta, sillä Päivi koputti oveen, pisti päänsä esiin ovenraosta ja sanoi:

”Nyt voit tulla syömään.”

Inkaella kulki Päivin jäljessä isoon tupaan, johon oli yhdistetty

myös olohuone. Tuvan molemmilla sivuilla kaksi avaraa ikkunaa päästivät runsaasti valoa sisään. Sen sijaan että olisi mennyt ruokapöytään Inkaella meni sen vieressä olevien ikkunoiden äärelle.

Ikkunat olivat hänelle rakkaita. Niiden ääressä hän oli istunut monet pitkät tunnit kerrostalokaksiossa, jossa hän oli asunut äitinsä kanssa. Niiden kautta hän oli nähnyt, kuinka toiset äidit halusivat lapsiaan ja antoivat vauhtia keinuissa, kuinka toiset lapset juoksivat ja kiipeilivät ja leikkivät hiekkalaatikolla, nauroivat ja juoksivat toisiaan takaa. Mutta itse hän sai yleensä vain nähdä tuon kaiken.

Nyt hän näki ikkunasta vihreän nurmen, pihaan tulevan tien, puutarhakeinun jossakin vasemmalla, matalia puita ja niityn ja kentän edessäpäin. Ja sen mökinkin hän näki. Sitä hän jäi tuijottamaan, kunnes Päivi havahdutti hänet:

”Tässä on mieheni Timo.”

”Tervetuloa, Inkaella. Toivottavasti viihdyt täällä. Omat lapsemme keksivät aikoinaan monia hauskoja puuhia tällä tilalla”, Timo sanoi ja ojensi hymyillen kätensä.

Katsoen Timon sijasta tämän kättä Inkaella puristi sitä sanomatta mitään.

”Tule tänne pöytään”, Päivi sanoi. ”Voit mennä pihalle ruokailun jälkeen, jos haluat. Ehkä on paras, ettet kulje kovin kauas ettet eksy. Älä ainakaan metsäpoluille mene. Pidä talo koko ajan silmiesi ulottuvilla, niin et pääse eksymään.”

Hetken Päivin sanoja ihmeteltyään Inkaella sanoi:

”Voinko tosiaan mennä heti ulos?”

”Tottakai. Voit ihan vapaasti tutkia lähiympäristöä. Kunhan tulet

kotiin – tämä on nyt kotisi ja toivomme, että kotiudut meille – sa-
notaanko tunnin päästä tulisit takaisin viimeistään. Minun täytyisi
käydä nyt tallilla ja Timo menee vielä pelloille töihin.”

Inkaella katseli vaieten Päivin kasvoja. Vaikuttaisi varmaan ou-
dolta, jos hän sanoisi, ettei ulkona vapaasti liikkuminen ollut ennen
sallittua hänelle. Hänen äitinsä ei ollut päästänyt häntä yksin ulos
paitsi kouluun ja yhdessä he olivat käyneet lähinnä kaupassa. Isä oli
keinuttanut häntä ja leikkinyt hänen kanssaan hiekkalaatikolla sil-
loin niin kovin kauan sitten ennen kuin hän sairastui ja lopulta kuoli.
Mutta äiti ei ollut viihtynyt ulkona ja vain harvoin Inkaella oli pääs-
syt hänen kanssaan leikkipuistoon.

Koululaisena hän oli keksinyt saada lisää aikaa ulkoiluun. Hän
oli pistänyt lukujärjestykseensä pari ylimääräistä rastia. Niiden tun-
tien aikana hän oli seikkaillut omin päin läheisessä metsässä. Hä-
nellä oli ollut siellä omat salaiset paikkansa, kivi kallion reunalla,
kuusten keskelleen muodostama maja. Siellä hän viihtyi sateellakin
sateenvarjon kanssa.

Hänelle oli siis aivan uutta se, että häntä kehoitettiin menemään
ulos vapaasti, mutta ilmiselvästi se oli tavallista täällä, niin tavallis-
ta, että jopa hänen, vieraan tytön sallittiin heti mennä vapaasti ulos.
Joten mitäpä sitä turhia menneistä puhua. Parempi näin kuin että
hekin rajoittaisivat häntä.

”Selvä. En eksy. Tulen tänne tunnin päästä”, Inkaella sanoi ja
huomasi Päivin huokaavan helpottuneena. Niin vaikea ymmärtää
näitä hiljaisia hetkiä, jotka venyvät Päivin odottaessa Inkaellan vas-
tausta.

”Viljelemme luomuvihanneksia ja syömme itsekin paljon kasviksia”, Timo sanoi ojentaessaan salaattikulhoa Inkaella kohti. ”Täällä opit varmasti tykkäämään kasviksista. Päivi on loistava kokki.”

Inkaella otti salaattia ja hymyili. Hänelle oli melkein sama mitä hän söi, sillä hän tunsu usein vastenmielisyyttä ruokaa kohtaan. Oikeastaan ajatus itse viljelystä ruosta herätti hänen kiinnostuksensa ja pian hän oli syönyt niin salaatin kuin herkullisen kasvisruoankin ja oli valmis ulkoilemaan.

Astuttuaan ulko-ovesta pihamaalle Inkaella seiso i hetken. Hän vilkaisi vanhaa mökkiä vasemmalla ja tunsu valtavaa halua rynnätä mökin portaille, avata ovi ja syöksyä sisään, mutta hän pidätteli itseään ja suuntasi katseensa muualle.

Vasemmalla melko lähellä mökkiä oli jokin iso tiilistä ja puusta tehty rakennus. Edessä avautui näkymä kentälle ja niitylle. Oikealla nökötti vanha korkea liiterirakennus. Sitä Inkaella meni tutkimaan ensin. Liiteri oli melkein täpötäynnä polttopuita. Inkaella hengitti kuivuvan puun tuoksua ja siveli koivuklapien sileää tuohista pintaa.

Sitten hän kiersi liiterin vasemmalle puolelle. Sieltä lähti kapea tie eteenpäin. Inkaella kulki sitä pitkin veräjälle asti. Vastaantulevalla niityllä oli hevosia! Yksi niistä oli valkea, kaksi täplikästä ja loput ruskeita. Toinen täplikkäistä oli hyvin pieni. Kaikki ne söivät ruohoa laitumella hyvin rauhallisesti. Inkaella ei ollut aiemmin nähnyt hevosia kuin kuvissa, joten hän nautti kauan kauniista näkymästä.

Sen sijaan, että valitsisi tavalliseen tapaan uniaan univalikkolassa 13-vuotias Inkaella pääsee unen aikana valotasojen uniopistoihin opiskelemaan erilaisia asioita. Valveilla ollessaan maatasolla hän tutustuu uudessa asuinpaikassaan Poutalan tilalla hevosiin ja salaperäiseen vanhaan mökkiin, josta hän löytää kiinnostavia vanhoja kirjoja. Uusiin ystäviin hän tutustuu niin unen aikana kuin myös hereillä ollessaan. Lopulta hän päätyy unenaikaisiin seikkailuihin varjotasolle. Mitä kaikkea Inkaella oppiikaan ja kokee tavallisessa maailmassa valveilla ollessaan ja unen aikana fantasiamaailmassa? Entä mitä hän muistaa herättyään?

Inkaella ja valon mahti on espoolaisen Eija Paateron kolmas kirja ja ensimmäinen osa Inkaella-sarjasta.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi